

מה לא ידעתי כשמלתי את בני

The truth seekers, "פורסם לראשונה ב",
1989, crimes of genital mutilation"

לא ידעתי מהי מילה כשהסכמתי למילה של שלושת בני. הרופא אמר לי שזהו ניתוח נחוץ מבחינה רפואית, שהוא אינו כואב, ולוקח רק דקה אחת לביצוע. כמו חיתוך חבל הטבור, כך חשבתי. לא הייתה לי שום הכנה למה שקרה לי כמה שנים אחר כך, בבית הספר לאחיות, כשנכחתי בניתוח כזה בפעם הראשונה.

אנחנו, התלמידות, הצטופפנו בחדר היילודים, וראינו תינוק קשור בידיו וברגליו ללוח פלסטי על דלפק באמצע החדר. הוא נאבק באזיקיו, מושך, מילל, ולבסוף בוכה בחוסר אונים. אף אחד לא בא לעזרתו, וכששאלתי כיצד אני יכולה לנחם אותו ענה לי המדריך שאחכה לרופא. לא הבנתי איך מורה לאמנות הריפוי מוכן לראות מישהו במצוקה בלי להציע עזרה. תהיתי כמה גדולה יראת הכבוד בפני הרופאים שתוכל להפחיד אנשים עד כדי כך שאינם הולכים בעקבות האינסטינקטים המגוונים שלהם. כשהרופא הגיע, שאלתי אותו איך אני יכולה לעזור לתינוק, והוא אמר שאני יכולה לתחוב את אצבעי לפיו. עשיתי זאת, ליטפתי את ראשו ודיברתי אליו. הוא נרגע, ולרגע אחד היה שקט.

השקט הופר בצרחה, כשהרופא צבט את הפין בתפסן, ומחך את העורלה. הצרחות התגברו כאשר הרופא החדיר מכשיר בין העורלה ובין ראש הפין, כדי לקרוע את העורלה מן הפין (העורלה מחוברת בילדות לראש הפין, כדי להגן על ראש הפין מפני שתן וצואה). התינוק הניע את ראשו בחזקה קדימה ואחורה – החלק היחיד בגופו שהיה חופשי לזוז – בעת שהרופא השתמש בתפסן נוסף כדי למחוץ את העורלה לאורך, ואחר כך לחתוך אותה. בעקבות החיתוך הזה היה הפתח בעורלה גדול מספיק כדי להכניס דרכו את המכשיר שמגן על ראש הפין מפני כריתה בזמן המילה.

התינוק החל להתנשם ולהיחנק מן הבכי שלו. איך יכול היה מישהו לתאר את התהליך הזה כ"לא מכאיב", כשהכאב כה גלוי לעין? התחלתי לבכות בכי בלתי נשלט. כמה זמן יכול הדבר הזה להימשך?

בשלב הבא של הניתוח, הרופא מחץ את העורלה כנגד המכשיר, ולבסוף כרת אותה. התינוק היה חיוור, רפוי, סחוט.

שום דבר לא היה יכול להכין אותי לחוויה הזאת. לראות חלק מן הפין של התינוק נכרת ללא הרדמה היה מזעזע. אבל עוד יותר נורא עבורי היה מה שבא אחר כך. בלחש שלא נשמע כמעט, לאחר הצרחות של התינוק, הוא אמר כאילו לעצמו "אין שום הצדקה רפואית לעשות זאת". לא יכולתי להאמין למשמע אוזני. ברכי פקו, והרגשתי בחילה וחולשה. לא יכולתי להאמין שאנשים שמקצועם רפואה, שנשבעו לעזור לאחיהם בני האדם, יכולים לגרום סבל כה עז לתינוקות, ללא צורך.

מה גרמתי לתינוקות שלי, ולשם מה?

מסלול חיי השתנה באותו יום של 1979. החלטתי להקדיש את חיי להפסקת המנהג המחריד הזה.

אם יש משהו קדוש,

זהו גוף האדם.

(וולט ויטמן, "ילדיו של אדם")